

1866-09-02

Afsender
J. C. Jacobsen

Modtager
Carl Jacobsen

Type:
Brev

Sprog:
Dansk

Afsendersted:
København

Arkivplacering:
Uden FA-nummer, æske F 3,1

Emneord:
Carlsberg, selskabsliv

Dokumentindhold

J. C. Jacobsen skriver om sit fødselsdagsselskab på Carlsberg.

Transskription

D 2 Septbr Kl 11 Aften

Kjære Carl!

De "Fremmede" ere nu tagne bort; Familien er i Færd med at gaae til Hvile og jeg sidder efter Sædvane alene i mit Værelse til Midnat. Denne Time vil jeg anvende til at tale lidt med Dig, som jeg - for første Gang - har savnet i min Kreds paa denne dag. Savnet ? Ja, for saavidt jeg ikke har seet dig uden i Portrait men jeg har dog havt en levende Følelse af at Du i Virkeligheden, d.v.s. i Aanden, har været her tilstede, thi jeg troer at Forholdet mellem os, siden Din Afreise, er inderligere end det nogensinde før har været og Adskillelsen bidrager endmere til at lade os begge føle hvormeget vi ere for hinanden og hvormeget vi med Gud Hjælp kunne blive.- Tak for den Hilsen, jeg imorges modtog fra Dig!- den glædede mig dobbelt, deels for aaben Ærlighed, som klinger derigjennem. deels fordi den viser, at Du i det Væsentlige forstaaer mig eller idetmindste har begyndt at forstaae mig.- Jeg troer, med Dig, ganske vist selv, at jeg har nogen Ret til at være tilfreds med min Virken i flere Retninger udadtil, men jeg behøver

ikke at tilføje, at det er saare langt fra at jeg føler en lignende Tilfredshed med mig selv i andre Retninger - indadtil. Du har fuldkommen rigtigt betegnet dette med Din Bemærkning, at Opfyldelsen af det indholdsrige Ønske, Du udtaler for mig, ikke kan naaes ved at søge det udenfor sig selv; med andre Ord: den Tilfredshed, Du ønsker mig, kan kun naaes ved Resignation. Derpaa maa jeg beflitte mig, men den kræver megen Sjælestyrke og i dén Retning trænger jeg i høi Grad til Udvikling. Nogle Mennesker kunne komme dertil ved at bøies rigtig dybt af Sorg og det er ikke umuligt at dette ogsaa kan blive Tilfældet med mig, men min Character er ikke særdeles gunstig for denne Udviklingsgang og jeg har ogsaa en Fornemmelse af at min Legems Kraft ikke vil strække til, men vil bukke under deri.- Der er ogsaa en anden Vei at gaae, som jeg hidtil er gaaet, dén, at søge at glemme hvad man savner, deels ved anstrengt Virksomhed - men den sætter de physiske Kræfter efterhaanden en Grændse for -, deels ved at bøde paa Savnet ved at omgive sig med

gode og ædle Mennesker, der kunne
udvikle de Spirer til det

Gode og det Milde, de aandelige og moralske Evner hos Én der trænge
til at opelskes, for at Mennesket kan opnaae den alsidige Udvikling og
Fuldkommenhed, som er Jordelivets Maal. Ogsaa dette har jeg betræbt
mig for og stræber fremdeles efter. Endelig kan man vænne sig til at
glemme hvad man savner, ved at dvæle ved alt det Gode, man har
opnaaet og er i Besiddelse af og ved at indprænte sig alt det Timeliges
Ufuldkommenhed, som alle dødelige maae finde sig i.- Det er især
denne Ydmyghed i Sindet, som jeg trænger til at tilegne mig og som
jeg troer, at jeg ikke ganske uden Held har beflittet mig paa i den
senere Tid. Det er saaledes mit Haab, at om jeg end ikke nogensinde
ganske kan opnaae den Glæde, Du saa kjærligt ønsker mig, vil jeg dog
efterhaanden lære med Resignation at bære det deelvise Savn
deraf.-Mandag FormiddagDin Moder vil nok meddele Dig Detaillerne
om Gaarsdagens Fest, som jeg derfor kan springe over. Det er paa
saadanne Mærkedage, at man mest levende mindes om hvad man
savner for ret at kunne feire en Fest og det er nok muligt at denne
trykkende Følelse har bidraget til - i Forbindelse med et

physisk Ildebefindende - at gjøre mig temmelig abattu i de sidste
Dage.- Imidlertid virkede Synet af det festlig klædte Selskab (hvor
Anna Steenstrup med det gyldne Perlediadem paa Hovedet bar
Prisen), de glade Ansigter, den livlige Samtale og den hele harmoniske
Stemning saa oplivende paa mig, at jeg næsten fuldstændig glemte al
legemlig og aandelig Upasselighed og ganske kunde hengive mig til
Nydelsen af det skønne Liv, der omgav mig.- Kun et Øjeblik faldt jeg
noget ud af Stemningen, da M Djørup ved Bordet udbragte min Skaal
og deri udtalte, at medens jeg Aar for Aar forandrede saameget paa
Carlsberg, blev dog Eet, Sindelaget mod mine Venner, uforandret,
hvortil jeg svarede, at han tog Feil, thi ogsaa dette var forandret, idet
jeg nu, da min travle Virken i det practiske Liv aftog og nærmede sig
sin Afslutning, følte langt mere Trang end Tidligere til som Menneske
at slutte mig til Mennesker og navnlig til de Venner hvis Hengivenhed
kunde lære mig at give mig selv hen helt og udeelt, thi deri saae jeg nu
den største Lykke. Dette klang mere alvorligt, maaskee vemodigt, end
jeg finder rigtigt ved en Skaal, men min Stemning gav sig uvilkaarlig
Luft.- Lidt senere udbragte Prof Nielsen meget smukt "vor unge
Vens" Skaal og ønskede

Dig rigt Udbytte af Din Reise, hvorpaa han ligesaa vist ventede at Du vil blive en fuldendt Franskmand som han vidste, at du ikke vilde blive en Jean de France.- Jeg takkede paa dine Vegne idet jeg beklagede, at jeg ikke vidste hvor du i dette Øieblik var mellem Himmel og Jord og derfor ikke kunde bringe Dig hans Skaal øieblikkelig pr Telegraph.- Personligt fik jeg senere Paalæg af de Fleste om at bringe Dig deres Hilsen, navnlig fra dine unge Venner; M. Lunn bad mig besørge Vedlagte Brev.- Det er sandt, jeg har endnu ikke takket Dig for de smukke Knapper med Lapis Lazuli, de ere allerkjæreste. Gjede var i ypperligt Humeur og fik Jerndorff og M. Lunn til at synge den ene Sang af Glunterne efter den anden, og Eusebia til at spille hele Beethoven Sonate no. 7 Bloch var meget oprømt, skjøndt han var fortrædelig over hans Model, som han benytter til "Mødet med Elisabeth" havde faaet ægyptisk Øiensygdom og derved standset ham i dette Arbeide. Han haabede dog snart at kunne begynde igjen.- Veiret var fortræffeligt, kun blæste det lidt mere end ønskeligt og stod i denne Henseende saavel som i Maaneskinnet tilbage for forrige Søndag, som vi tilbragte paa en deilig Udflugt med Linds til Ørholm, Søllerød

og Rudehegn, hvilket sidste Linds' ikke kjendte og hvor jeg ikke troer at have været siden vi for nogle Aar siden samlede Bregner der. Jeg var derfor ikke ganske orienteret og vi gik i længere Tid og søgte efter Løv-Søen, som jeg dog omsider fandt og hvor der ere overordentlig skjøndt i Maaneskinnet.- I den forløbne Uge har jeg havt endeel Bryderi med Damp-Enveloppen om den nye Bryggerkjedel, som ikke vilde blive damptæt men dog omsider er bleven det, saa at vi i denne Uge kunne blive færdige til at brygge.- Det er en heel Uges Forsinkelse.- Mæske- og Siekarret har det ogsaa kostet Tid og Møie at faae Vandtætte, især, besynderligt nok, det Danske Kar.- Nu er dog ogsaa denne Sag nogenlunde i Orden. Det er ved at gaae og slide i disse Arbeider, sommetider i stærk Hede, at jeg vistnok har forkjølet mig og faaet en belagt Tunge og Ildebefindende, men nu er det omtrent forbi, og jeg kan nu igjen ride med Lørup for at være dresseret til Emmy om nogle Dage Kommer herud. Dit Brev om Rouen og Caen læste jeg med megen Interesse.- Bliv kun ved, som jeg før har sagt, at adressere dem til din Moder, det glæder hende. Lev vel! Din hengivne Jacobsen

2
1
XX 1866. [a] 2 Septbr. E. M. Offen.
Tirsdag
Kære Carl!
Du kommer nok en dag, vist; Samværet
er i stand med at gøre det godt og jeg vedes
at du kommer alene i mit Hjem. Det er
klara. Enn vil jeg anmode dig at tale lidt
med mig, som jeg - for første Gang - har
samt i min Hånd som du har. Samt?
Ja, for samt jeg vil have det lidt i
minn jeg har dog sat en kende Selskab af at du
i Hilselsiden, d. m. p. i Claudi, som mest
tilføje, men du vil det som mest som
Lithigens, og jeg tror at du vil vil
jeder din Afreise, so indvillig og det
viere for som mest og Adskillige
advarer dig at tale at begge
mi som for Samværet og
Samværet mi med Gud
gjorte minn bliv. - Det for du vil, jeg
innges med dig for dig! - Du glæder mig
dels for at du vil, som du vil, og
dels fordi du vil, at du i det Hjemlige
samtaler mig eller indvillig som begjært at
samtale mig. - Jeg tror, med dig, som
jeg har mest det til at mere tilføje
minn i flere Hilsinger indtalt, men jeg
betræder

ikke at tilføie, at det er faa langt fra
at jeg skal en lignende Eidskedt med mig
selv i andre Selskaber - indadtil. Det har
fuldkommen rigtig betydet dette med den
bemærkning, at Besiddelsen af det indfaldrige
Hjerte, du antager for mig, ikke kan være med
at gøre det indruster sig selv; med andre Ord:
den Eidskedt, du ønsker mig, kan den være
med Resignation. Dog er jeg besejlet
mig, men den træder mig en Gæstgæst og i
den Selskab træder jeg i sin Grad til Udvi-
ng. Men Mennesket kunne komme dertil med at
købe rigtig Dygt af Bøge og det er ikke umiddelbart
at dette også kan blive Eidskedt med mig, men
min Gæstgæst er ikke sandtlig gæstlig for den
Udvi-ling og jeg har også en Sammenfatning af
at min Legat kraft ikke vil slukke sig, men
vil blotte indes der. - Der er også en anden
Hensigt at gøre, som jeg først er gået, den, at
sige at glæde sig over sin egen, dels med enkle
Hensigt - men den sætter den ethiske Kraft
efterfølgende en Gæstgæst for, dels med at bære
den Sammenfatning med at angive sig med gode og alle
Mennesker, den kunne indvise de Gæstgæst til det

[illegible]

3^g Mandag Tirsdag.
 Sin Moder vil nok meddele sig Schællens om
 Gaardens Løb, som jeg desuden kan spørge om.
 Det er paa Gaarden Mandag, at man nok kommer
 mindre om end man kommer for at blive frisk
 en Aft. og det er nok muligt at blive trykka.
 Løst. Jeg bidrager til i Løstindtægter med et

gladst Udvælgelse - at gøre mig særdeles
absluttet i de første dage. - Smidstid mistede
Jeg af det første bladet. Indtægter (Kari Anna
Kunstner og det gyldne Færdigheden var som det var
først), de glade Oplysninger, den liden Rørelse
og den fide Sammenhæng mellem de forskellige og
eglede var mig, at jeg for næsten fuldstændigt
glad at begynde og særlig lykkelig og glad
Sind. Jeg var mig det tydeligt af det gamle Lys,
der angik mig. - Den et lille bit faldt jeg meget
ind af Hænderne, da M. Dødsen med Lørdag udbragte
min Kval og den indtæller, at endes jeg var for
den forandring som var for Carlsberg, blev det
indtæller med min Hænder, indvænder, for det jeg
forand, at den var fide, li og for den var forandret,
idet jeg var, da min Lørdag indtæller i det gamle
Lys af og angik sig sin Afslutning, faldt Lørdag
min Lørdag indtæller det som Hænder at fide
mig det Hænder og særlig det de Hænder for
Jeg indtæller Sinds Lørdag mig at gøre mig fide for
fide og indtæller, li den for mig den fide Lørdag.
Den Lørdag min indtæller, min indtæller, and
jeg fide mig med en Kval, min min Hænder
gam sig indtæller Lørdag. - Lørdag indtæller for
indtæller mig fide "den min Kval" Kval og angik

2/9 66
Dij rest bestjelle af din Siste, Jaargaa som ligesom
mest maaned at du mit bleser en faldbrudt Saaet.
men som som midt, at du ikke milder bleser en Jean
de France. - Jeg takker for din Brev og jeg
batter, at jeg ikke midt for du: M. Giedel
naw mellem Jimmal og Jend og Jendur M. Tund
konger dig som Karl udbildet for Tegnere. -
Jenduligt fik jeg som som Jaalag af de Siste
an at konger dig som Jilse, somlig som din
unge Menner; M. Lenn had mig besangt nedlag
Lenn. - Det er sandt, jeg som endnu ikke takket dig
for de smukke Tegninger und Lenn Lenn; de som
allat Giedel. - Giedel nar i Jenduligt Jimmal og
fik Jendur og M. Lenn til at bygge den som Brev af
Glederne efter den anden, og Eufelia til at spille
Jila Beethoven Sonate N°. 4. - Blach nar meget
opraet. Giedel som nar forladt og som som Mode,
som som hangt til "Madd und Elisabeth" som
som agtligt Jimmal og Jendur som som
ikke Blandt. - Jeg som som som som som
begyndt igjen. - Miedel nar forladt,
den blach til det som som udbildt og som
den som som som i Moen som som
som som som som, som mi Lenn som som
dilek Kistling und Lenn til Jendur, Lenn

af Rudebejn, smilte paa Lids' ellers Gæster
og saa jeg ellers haaber at saa snart siden og saa
naar Cias siden faaude kænges der. Jeg naar
derfor ellers gæster ardent og vi gik i kængen
tid og fast efter Loo - Pæen, saa jeg dog aensket
faat og saa der naar aensandrellig Hænt i Maanen
Pæent. - I den fastolene Uge saa jeg faat
andret kængens med Læng - færelaggen om den
og kængensid, saa ellers nild blin Længket men
dog aensket er blinnet det, saa at vi i Maanen Uge
blinnet blinnet færdig det at kænges. Det er en ful
Uge kængensid. - Maanen og Pæent saa
det ogsaa fast tid og Maanen at saa naustelle,
og, kængensidet nok, det kænges saa. - Vi er dog
ogsaa Maanen dog naustelle: Pæen. Det er
med at gaa og stid i Pæen kængensid, faaude
i Pæen stid, at jeg naustelle saa kængensid mig og faat
er kængensid kængensid og kængensid, men vi er det
naustelle kængensid, og jeg saa vi ogsaa stid med Læng
saa at naar kængensid det kængensid er naustelle
kængensid stid. - Det kængensid er Maanen og Cias kængensid
jeg med kængensid kængensid. Blinnet kængensid, saa jeg fast
saa fast, at adnauden den det Maanen, det kængensid stid.
Lid med! Den kængensid kængensid